

Minka, ne veš, on jeste moj tekmenec i se maščuje.
Izdaica proklet, gavrani da te jedo!
Srdece ti drobno razsečem — ne, ne! ga pustim pri življenju:
Ljubiti tebe ni trz. — — — — —
„Moj odrésitelj! kako se ikda ti zahvaliti morem?
Tva veledušnost te stri vrédnoga tvoje časti. —
Ljubi moj, kako te rada imam — pak tvojga očeta
Vpora se močno bojim — ne bodeš nikada moj.
Prosta sem déklica, snube sem viteza nikakor vrédna.“
„Zlahita te nježno srdece, bistri te pamet in um,
To so jedine lastnosti ne pismo pečateno zlahite;
Ljubica nič se ne boj, upajva v milost Bogá.“

Zora že zlatom obnebje obdava i krajci oblake,
Razvedré se poljá, z veže se vidi množtvó
Dušmanov Turkov prot Cankovi neizbrojivo ležečih.
Ně se ura devet, že navaljuje gromád
Radgono, koja se hrabro, krepko još dolgo protivi,
Krví že mnogo curi, zmage pak upanja ni;
Morajo naši se vrnuti, ako poginuti nečo.
Sténja riv ugrskih vrat, Turkov se polni že most.
Minka to vidti sgrabi sekiro i vseče v verige,
Tako da s Turki se most vdere v globino vodé.
Rěšeni jesmo! izklikne veselo braniteljev truma,
Minko na rokah nesó k Lorberu, da jo časti. —
Mrzlo jo k sebi pokliče zavídnik samo v stanico,
Ino joj tak govori: Nisem te poznat poprěj,
Déklica draga, je žal mi jesem te takrat razzalil,
Sdaj ti to nadomestim, evo ti dvajsti zlatie;
Vidiš, so lépe i moreš prav mnogo veselja iméti,
Vendar obljudi nasprót, žena da nikdar neboš
Mojeja sina, da koj, ko mogoče ti bo, se odstraniš,
Da izcrpiš si ti novo ljubezen iz prs.“
„Nisem bogata, gospod, pa téh — reče ponosno déklica —
Penez nezemem nikak — i mu je hiti pod stoj —
Zenom mi bití zabraniti morete svojemu sinu,
Brez da vam dam svojo rěc; da ga pa ljubim, nikolj!
Prvo obečam, alj drugo je v božjoj, ne mojej mogoči:
Dal mi je ljubav sam Bog, more jo vzeti mi Bog.
Srečno!“ Se priporoči ino gre zapustivša v osupu
Lorbera, kteri nikolj toga ni mislil od nje.

Kriva zpet mrak že pozemlje u svoje neznane pokrile,
Smutno biva srdece, kajti za jutro ne vé;
Nezna, alj bode se, kada se mileno solnce zažari,
Kucalo svobodno, ker sdaj se ji ljubav topi.
Čudno stvorenje! se vedno vrti, kar obdaja nas tukaj:
Den neprijazno nam noč, noč, opet svetlost sledi.
Radgono foto presrečno mesto svobode že možda
Intra podjarmljeno je ino ostane sto lét —
Kako brodar se v nevihti visokoga morja zaupa
V Boga vsemožneg duha, druge pomočne vé.
Od krvoločnih i groznih sovražnikov krožma obdano,
Spasenja neima, kam god metne svoj brižni pogled.
Radgono osvobiti iz toga stanú stavi Minka
Svoje življenje na kraj, nič nemareča za smrt.
Hiti se v tursko oblěko pride zvičavša čez tabor.
Slučajno se nagodi, konja da najde s uzdoj;
Vsede na njega se, dirja na skok kako piš tako hitro,
Jase že uro poti, da se podkovi iskré.
Vstavi se malo, da konj si oddehnuti more od bégai
Sdaj pak se zmisli očé, njegovih slednjih beséd —
Detinska ljubav jo vabi domu, domovine pogibelj
Sili jo močno naprej, ljubav i nježna dolžnost.
Jeste u boru, borišče pa mehko srdece dévojeice.
Stopa lagahno konjič, v nebo vpre ona okó;
Uprav pogodi prav svetlo zvézdo ino reče: ja tebe
Tebe zvézda, sledim, Bog te je goraj mi vžgal
Teci sdaj konjič i vdarjaj tla naprej, drugače bo kesno.
Opet sdaj dirja na skok, hitreji nije se piš.
V Lipnici polja širokoga mēstu je onoga časa
Vojska ležala, je bil nje povelitelj Arnešt,
Imenovan od neumorjene hrabrosti želézni
Več se je čakal, pomoč z Krajne, Koroškoga i
Drugih še sosedjin, silno da vdariti more na Turke;

V posvetovanju sēdi vodje mu vsi na okrog.
Bilo je pozao že v noč, si je želél počivanja truden,
Tu pa se vitežki um sředstva pripravlja za mor.
Ravno so sklénuli bili prēj ne nastopiti poti,
Dok pričakana pomoč sjači je dobro za boj,
Trudni ko bili so vstanejo, da se počivat podajo.
Pak doprieto jim to ni mélo bití to noč:
Najmre vojsčak napové, da déklica želéva pohotno,
Vodja Arnešt da joj da posluh se sdaj toti hip.
Vážnih poročil od Radgone, rekla je déklic da ima,
Kaj se odložiti ne da brez da pogibelj sledi.
Minka stopivša v dvorano je vitezom tak govorila:
Ljubi gospodje, dok vi mirno sēdite tukaj.
Radgona sténja v pogibelji, možda propadne se nocoj
Gotovo pak se ne bo dva dni držala naj več.
Prvi napad so Turkov krepko i srečno odbili,
Kako nadalje pak bo, lehko se misliti da,
Neizbrojena množina tam Turkov okoli nastaja,
Město pozobljejo še, kako se reče, poidoč;
Že so mēstjani odločili tudi le čakati osem
Ino štirideset ur, Turkom se vdati potom.
Vitezi hrabri, nebošte sovražniku nas prepustili,
Kteri pretaka nam krv, krove nam zge naših hiš,
Kteri se vére ne česti, naše naj dražie blago,
Nujte vsi brz na nogé, tam smo se prej bode šest.
Bila to rekla s gorečnostjo takoj, da vse je spodbodla,
Da se zaslíši v en glas: Arnešt, daj vodi nas vboj!
Mi ti sledimo, da Turki zvédo, da i mi še živimo;
Naših želézo naj prs tursko potere vso moč. —
Kaj češ déklica, dobroga da ti storim, reče Arnešt,
Kteromu se je ponos Minkin prav silno dopal?
Odgovori ona brz: daj svoje orodje mi ino
Pusti me iti kraj te, pusti me soboj u boj. —
Hajdmo u bitko, u boj za Bogá, domovino i véro,
Vzklíknejo vitezi vsi, daleč okoli hrumi.
I za pol ure se česta že ziblje ko silje na njivi,
Gnan od čolnov se val vgraza za valom v prekuc.
Vstave se blizo Adač, ino malo se okrepčajo;
Potem pa bitka se vžge, kake se možda ni blo.
Grozno se kolejo, nikomu čisto pardona ne dajo,
Strašni Slovenci so, kad jezni na koga vdare!
Ipak bi skoro premagati bili, a bilo bi čudo?
Desetkrat Turkov je več, mnogo zmag slavili so.
Sreda se močno drži, samo krili majate se skoro;
Těma pa pride pomoč, mēstjani bijo od zad.
Minka spazivša to sili naprej, ji ljubezen u roki
Srečno meč k cilju vrti, turske presėka redé;
Tam pa jo skrikom pozdravijo Radgone sini slovenski,
Bolj jim še raste pogum, „udri“ je jeden le krik. —
Bogomir kaj je občutil, se neda popisati tukaj.
Déklica stopi mu vstrite, bita pobočnik mu je;
Take dvojice se svet ne vidil nikoli u boju:
Ostri ljubezen nju meč, svornost pa Turke tlati.
Ze se valjajo tisučine sovražnikov v krvi;
Iščejo v Muri pobég, tam pa je smrti požrev.
Kaj pa je tam, glej! koj se tam tako junačko obnaša?
To je junak Bogomir, oj kako seče na vskriž.
Mah ino mah pogodi, tu tam se svali vseгда glava;
Več onemaga mu pest, k temu potekne se konj.
Minka postavi se v bran ino ljuboga rěši od smrti,
Zanjga prestane živét', — Turk joj razkolje glavó.
Bitka prestane, Turčinov dvadeset je tisuči mrtvih.
Naši se sberejo vkup, Bogu zahvale na glas.
Padla je něka tud glava slovenska, pa dobljena zmaga
Bode za vnuke še kiné, hrabrosti dédov izgled.
Vidi vesele Arnešt vse svoje junake v radosti
Nikdo ne manjka zmed njih, ki so ne dadli za dom:
Samo tam vsrēdi bojišča en mladi junak prebirava
Truplja padnuvših, je bil Lorberič težkog' srdca.
Svojo išče si ljubico, Minko dévico junačko,
Najde jo, v krvi leži, mu za uveké že spi. —
V Hrastovcih otec samotěž brez Minke živeti ni mogel;
Za njoj ta gor se podá, kděno več ločenja ni.

Odgovorni vrednik: Dragotin Melcer. — Založnik in tiskar Jožef Blaznik.

Vradni list št. 90.

Št. 9963.

Proglas.

(222.) c 3

Podpisani, rojeni leta 1830 namreč:

Anton Hlebš	iz Dobrujn	št.	25
Juri Šusteršič	„ Jezera	„	8
Jožef Pernot	„ Verhniko	„	140
Jernej Božič	„ Polhovega gradca	„	38
Martin Zupancič	„ Velike stare vasi	„	18
Anton Kramar	„ Zaloga	„	14
Valentin Rosman	„ Zgornih Pirnič	„	34
Anton Okorn	„ Hake	„	6
Gasper Šetina	„ Zlil	„	22
Blaž Praprotnik	„ Smolnika	„	3
Filip Samagor	„ Prevoja	„	15
Pavel Zaveršnik	„ Hriba	„	11

Janez Podvies „ Gostec „ 12
in Jožef Sever „ Ježce „ 24
se še niso za vojaško nabiro za leto 1851
oglasili, se toraj pozovejo, o treh mescih to-
liko bolj gotovo pri c. k. okrajnem poglavar-
stvu v Ljubljani se oglašiti in se opravičiti,
zakaj da se dozdej niso predstavili, ker se bo
sicer z njimi kakor z begovci ravnalo.
C. k. okrajno poglavarstvo
Ljubljana 6. decembra 1851.

Št. 3994.

Oznanilo.

(223.) 3

Podpisano c. k. poštno vodstvo za prav
spozna dobo za vložitvo ponudb glede pe-

godbinega prevzetja potrebnih sedlarskih, ko-
vaških, kolarskih, klamfarskih in steklarskih
del za popravo poštnih vozov, ki je bila od
tukajšnje vradnije po oznanilu od 20. novembra
t. l. št. 3616 pod stavkom 6 do 20. t. m.
odločena noter do 10. januarja 1852 podalj-
šati, da se bo tistim, ki hočejo ponudbo storiti
veči priložnost dala, pogodbine odločbe kakor
tudi tarifne stavke pretehtati in to s podpisom
poterditi.

Kar se s tem sploh naznani.

C. k. poštno vodstvo.

Ljubljana 18. decembra 1852.

Hoffmann s. r.

